

noget særdeles Slaaende, hvad den ærede Ord-
fører med saa stor Vægt bemærkede om, at det
var ikke Landsthingets, ikke Udvalgets, men
derimod Lovudkastets Skyld, at man her var
kommen til at gaae ud over den Grændse, som
jeg betegne; men det synes kun at være
slaaende, det er i Virkeligheden uden Betyd-
ning. Justitsministeriet er bemyndiget til at
fraskalde Tiltale netop med Hensyn til de Pa-
ragrafer i Forordningen af 1840, som den
ærede Ordfører nævnte, ikke blot med Hensyn
til § 50 osv. om Bedrageri, men ogsaa med
Hensyn til den af ham nævnte § 30, hvorefter
Straffen kan komme til at stige til Bænd og
Brød. Naar den ærede Ordfører udtalte en
Forundring over, at der ikke med Hensyn til
§ 17 tidligere var fremkommet nogen saadan
fremtrædende Grundring fra min Side som den,
jeg nu har gjort gjældende, men som jeg vil
bede det høitærede Thing vel bemærke, at jeg
kun har fremdraget, for at motivere den Stil-
ling, jeg indtog, og hvorefter jeg ikke vilde er-
klære mig over det foreliggende Endringsfor-
slag, saa vil jeg her til sige, at i den fuld-
komneste Overbeviisning om Vægten af de
Grunde, hvormed jeg bestred Paastanden om
Hensigtsmæssigheden af at bringe alle disse
Sager ind under Politiafdelingerne, nærede jeg,
lige indtil Afstemningen bragte mig til at faae
en anden Overbeviisning, det Haab, at min
Menning skulde gaae igjennem. Man vil vistnok
ikke forlange, at jeg skulde til tredie Behand-
ling have stillet et Endringsforslag, der knyttebe
sig til en Bestemmelse, som jeg, jeg siger det
med fuld Overbeviisning, maa ansee for at
være særdeles uheldig, og ialtfald var det dog
Noget, som maatte ligge mig meget nær at
antage, at naar Udvalget havde gjennem et af
sine Endringsforslag faaet fremkaldt et Resul-
tat, som jeg, jeg gjentager det, maatte finde
meget uheldigt, var det virkelig en ganske na-
turlig Forudsætning, at man saa til tredie Be-
handling selv vilde være opmærksom paa de
Konsekvenser, det maatte medføre, og man
maa sandelig ikke sige, at det er Justitsminis-
teren, der skulde have paaseet, at § 17 ikke kom
til at faae et videre Omfang, end den skulde;
dette mener jeg virkelig maatte ligge udenfor
Justitsministerens Sag at varetage.

Rosenørn-Teilmann: Hvis jeg op-
fattede den høitagtede Justitsminister vigtig
under Sagens foregaaende Behandling, fore-
kommer det mig, at hans væsentlige Grund-
imod den Bestemmelse, der nu er bleven ved-
tagen, var den, at det vilde virke forstyrrende
paa Sagens Fordeling imellem Afdelingerne.
Jeg troer ikke, at den høitagtede Minister den-
gang lagde saa særdeles Vægt paa, at det vilde
være uheldigt, om § 17 vilde medføre en Bet-
telse med Hensyn til, at Justitsfager kunde fra-
falbes imod unge Mennesker; jeg troer end-
ogaa, at han slet ikke lagde Vægt paa denne
Side af Sagen. Naar nu den høitagtede Mi-
nister i Aften stærkt har fremhævet, at det Samme
vilde kunne opnaaes igjennem en Resolution af
Ministeren, eller endogaa, hvis jeg opfattede det
rigtigt, var en kongelig Resolution; hvorved
Sag fraskaldtes, maa jeg dog tillade mig at
fremhæve, at der er en meget stor Forskiel
paa, om et ungt Menneske, der, som vi jo her
forudsætte, af Letsindighed, altsaa under und-
skyldende Omstændigheder, er blevet forledet til
at begaae en Forbrydelse, strax kan slippe, eller
han skal hensejdes flere Uger i Varetægtsarrest,
og jeg troer ikke, at dette vil kunne undgaaes,
naar Sagen skal gøres til Gjenstand for Ind-
stilling igjennem Justitsministeriet; især naar
den skal gaae til Hans Majestæt Kongen. Jeg
tvivler paa, at Justitsministeren vil finde sig
foranlediget til at tage Beslutning i en saadan
Sag, førend Alterne med aldeles fuldstændige
Oplysninger foreligge, og det er jo aldeles
klart, at disse Alter hverken staves ved een eller
to Dages Forhør. Dette maa altsaa nødven-
dighvis medføre, at Vedkommende maa hensejdes
i Varetægtsarrest i længere Tid. Jeg troer
derfor, at det er et overmaade heldigt Resultat,
som nu er fremkommet ved det høie Lands-
things Afstemning, at saadanne Sager ligesaa
vel som Bysgængerisager eller Sager mod
Børn angaaende Tyveri kunne bortfalde efter
en kort Undersøgelse. Vi maae naturligvis Alle
gaae ud fra den Forudsætning, at vedkommende
Dommer vel vil vide at sstjonne, hvorledes For-
holdet er. Jeg kan godt forstaae, at man kan
have nogen Betænkelse ved i det Hele taget
at gaae ind paa en saadan Bestemmelse, hvor-
ved der i en enkelt Dommers Haand lægges